

Как да запуша
своите уши
за твоя крясък, съвест?
Кой има право
да ми нареди
да те продам
за плявата спокойствие!
Ще ми простят ли
майките, дърветата
и окисленото достойнство
на плочите, указващи музеите!
С какво целебно слово да наложа
на птиците крилете прогорени!
И как да събера строшените стъкла
след оня взрив на многогласно:
— СТИГА!
Отговорете ми!
Къде е моят град!
В България ли се намира!
И могат ли извивките безкрайни

на лабиринта от полувъзможности,
полузагнили сладки обещания
да го хранят със загриженото:
— Дишай!

Как! —

във деветата година временни,
ще ви запитат неговите жители,
животните му по човешки бягащи,
тревите му, реката му издишаша
и ще поискат
да родите
отговор.

Кажете му!

Днес времето ви пита:
на кой адрес да подслони той своята
вяра

за простото си право на живот!

Нюанси липсват.

Липсва кислород.

Очаквайте присъда,

обвинявам!

4. VII. 1990 г.

Иглика ПЕЕВА